

Συλλογή της Νομολογίας

Υπόθεση C-240/16 P

**Vedran Vidmar κ.λπ.
κατά
Ευρωπαϊκής Επιτροπής**

«Αίτηση αναιρέσεως – Άρθρο 181 του Κανονισμού Διαδικασίας του Δικαστηρίου – Αγωγή αποζημίωσης – Πράξη Προσχωρήσεως της Δημοκρατίας της Κροατίας στην Ευρωπαϊκή Ένωση – Δεσμεύσεις σχετικά με τη στρατηγική για τη δικαστική μεταρρύθμιση – Ίδρυση και εν συνεχεία κατάργηση του σώματος των αρμοδίων για την εκτέλεση δημοσίων υπαλλήλων – Ζημία που υπέστησαν τα πρόσωπα που είχαν διοριστεί ως αρμόδιοι για την εκτέλεση δημόσιοι υπάλληλοι – Μη πλημμελής παρακολούθηση των δεσμεύσεων της Δημοκρατίας της Κροατίας από την Ευρωπαϊκή Επιτροπή – Απόρριψη της αγωγής – Αίτηση αναιρέσεως προδήλως απαράδεκτη»

Περίληψη – Διάταξη του Δικαστηρίου (δέκατο τμήμα)
της 1ης Φεβρουαρίου 2017

1. *Αναίρεση – Λόγοι – Μη προσδιορισμός της προβαλλόμενης πλάνης περί το δίκαιο – Απαράδεκτο*

(Άρθρο 256 § 1 ΣΛΕΕ· Οργανισμός του Δικαστηρίου άρθρο 58, εδ. 1· Κανονισμός Διαδικασίας του Δικαστηρίου, άρθρα 168 § 1, στοιχείο δ', και 169)

2. *Αναίρεση – Λόγοι – Έλεγχος από το Δικαστήριο της εκτιμήσεως των υποβληθέντων στην κρίση του Γενικού Δικαστηρίου πραγματικών περιστατικών – Αποκλείεται, πλην της περιπτώσεως παραμορφώσεως του περιεχομένου των εν λόγω στοιχείων – Έλεγχος του νομικού χαρακτηρισμού που δόθηκε στα πραγματικά περιστατικά της διαφοράς – Περιλαμβάνεται*

(Άρθρο 256 § 1, εδ. 2, ΣΛΕΕ· Οργανισμός του Δικαστηρίου, άρθρο 58, εδ. 1)

1. Η αίτηση αναιρέσεως πρέπει να προσδιορίζει με ακρίβεια τα προσβαλλόμενα στοιχεία της αποφάσεως της οποίας ζητείται η αναίρεση, καθώς και τα νομικά επιχειρήματα που στηρίζουν κατά τρόπο συγκεκριμένο το αίτημα αυτό. Δεν ανταποκρίνεται στις ως άνω επιταγές λόγος αναιρέσεως ο οποίος δεν περιλαμβάνει κανένα νομικό επιχειρήμα προς απόδειξη του ότι το Γενικό Δικαστήριο υπέπεσε σε πλάνη περί το δίκαιο και ο οποίος συνιστά απλώς αίτημα επανεξετάσεως της πρωτοδίκως ασκηθείσας προσφυγής, κατά παράβαση των επιταγών τόσο του Οργανισμού του Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης όσο και του Κανονισμού Διαδικασίας του.

(βλ. σκέψη 23)

2. Από το άρθρο 256, παράγραφος 1, δεύτερο εδάφιο, ΣΛΕΕ και από το άρθρο 58, πρώτο εδάφιο, του Οργανισμού του Δικαστηρίου προκύπτει ότι το Γενικό Δικαστήριο είναι το μόνο αρμόδιο, αφενός, για την εξακρίβωση των πραγματικών περιστατικών, εκτός αν η ανακρίβεια του περιεχομένου των διαπιστώσεων του προκύπτει από τα στοιχεία της δικογραφίας που του έχουν υποβληθεί, και, αφετέρου, για την εκτίμηση αυτών των πραγματικών περιστατικών. Όταν το Γενικό Δικαστήριο έχει διαπιστώσει ή εκτιμήσει τα πραγματικά περιστατικά, το Δικαστήριο είναι αρμόδιο να ασκήσει,

δυνάμει του προμνησθέντος άρθρου 256, έλεγχο όσον αφορά τον νομικό χαρακτηρισμό των πραγματικών αυτών περιστατικών και τις έννομες συνέπειες που έχει συναγάγει συναφώς το Γενικό Δικαστήριο.

(βλ. σκέψη 24)